

Gabriela Preissová

GAZDINA ROBA

Těšínské divadlo Český Těšín, příspěvková organizace

Ředitel **Petr Kracík**

Šéf České scény **Miloslav Čížek**

Dramaturg České scény **Ivan Misař**

Gabriela Preissová
Gazdina roba

Hudba **Dalibor Štrunc**
Scéna **Jaroslav Milfajt**
Kostýmy **Marta Roszkopfová**
Choreografie **Jaro Moravčik**
Úprava a režie **Petr Kracik**

OBSAZENÍ

Eva, krajčířka **Petra Sklářová**

Mešjanovka, selka **Šárka Hrabalová** nebo **Lenka Waclawiecová**

Mánek, její syn **Petr Sutorý** nebo **Robert Urban** j.h.

Samko Jagoš, kožušník **Zdeněk Klusák**

Zuzka, podruha **Adéla Krulíková**

Tetka (Evina) **Jolana Ferencová**

Kotlibovka, selka **Lenka Waclawiecová** nebo **Šárka Hrabalová**

Doktor z Hrozenkova **Zdeněk Hrabal**

Notářiiska, jeho žena **Věra Vojtková** j.h. nebo **Barbora Szotek**

Stonawski

Pan baron **Miroslav Liška** nebo **Vítězslav Kryške**

Paní baronka **Barbora Szotek Stonawski** nebo

Věra Vojtková j.h.

Huspeka, advokát **Miloslav Čížek**

Jožka **Denis Kuboň**

Poluša, jeho frajerka **Eliška Adamovská** nebo **Martina Pawerová**

Maryša Kotlibová **Martina Pawerová** nebo **Eliška Adamovská**

Danyš, sklínkař **Tomasz Władysław Przybyla**

Druhý stárek **David Depta**

Žiga, třetí stárek **Tomáš Hába**

Rubač, čtvrtý stárek **Jiří Krupica**

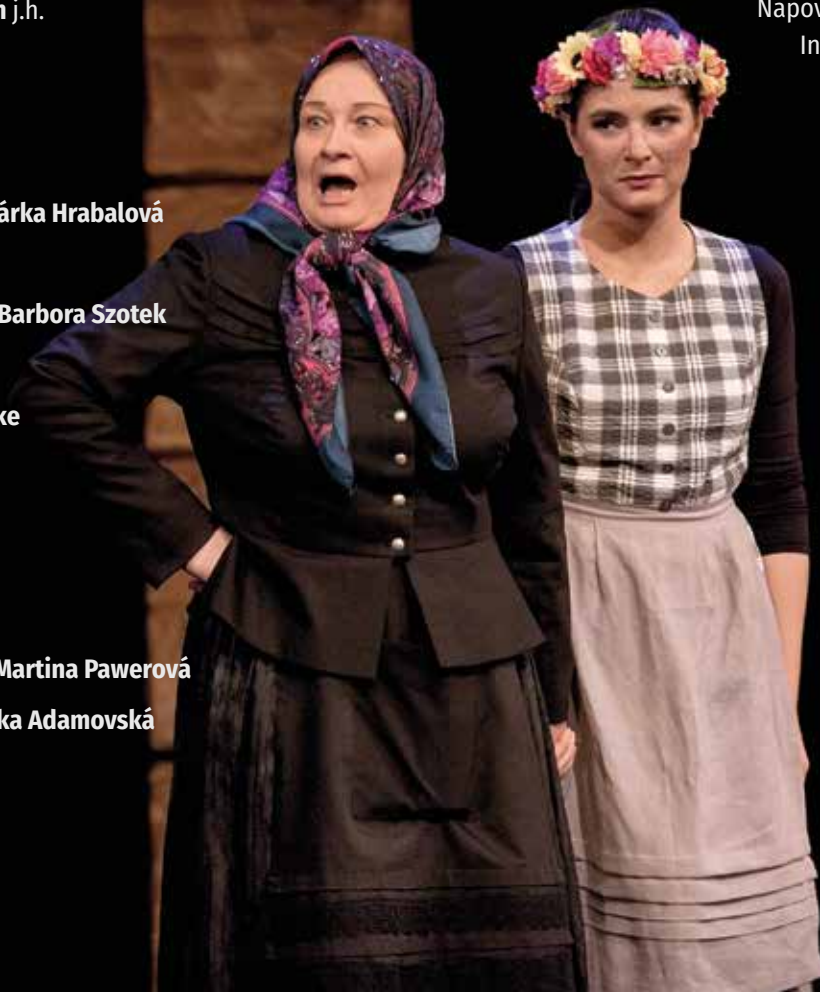
Tanečníci, tanečnice **Dominik Grác** j.h., **Ivana Kolondrová** j.h.,

Andrea Kovářová j.h., **Kateřina Michalíčková** j.h.,

Michaela Sutorý j.h., **Adéla Valášková** j.h.

Náповěda **Libuše Berková**

Inspice **Dominik Grác**

Premiéra

26. ledna 2019

v 17. 30 hod.

v Těšínském divadle

Inscenace vznikla

za finanční podpory

Ministerstva kultury

České republiky

a města Český Těšín

Gabriela Preissová

*23. března 1862 Kutná Hora

†27. března 1946 Praha

Gabriela Preissová, rozená Sekerová, se narodila jako prvorozená dcera

v rodině řeznického mistra Františka Sekery a matky Anny, rozené Procházkové. Otec však zemřel, když jí nebyl ani rok. Matka se znovu provdala za Václava Jelínka, který malou Gabrielu příliš v lásce neměl. Proto vyrůstala několik let u babičky v Opatovicích. Po smrti Václava Jelínka se matka provdala potřetí za plaňanského statkáře Josefa Váňu. Ten na rozdíl od svého předchůdce Gabrielu doslova zbožňoval.

Na svou školní docházku v Plaňanech Gabriela Preissová vzpomíná takto: *Byla to divná škola, ta trojtřídka v Plaňanech. O soustavné vyučování se příliš nedbalo. Učitel bez zkoušek Eduard Pechold vyhrával s pomocníkem na muzikách a v zimě koledoval u rodičů dětí. Nejvíce se staral o práci na svém hospodářství. K ní si přibíral i školní mládež. Mnohdy zastupoval učitele jeho otec, který dětem vypravoval pohádky.*

V letech 1871–1873 byla Gabriela Preissová dána na vychování do rodiny svého strýce, Františka Dvorského, archiváře a spisovatele, který se spolu s manželkou Luisou aktivně podílel na českém kulturním životě. V rodině se scházeli literáti, např. Karolina Světlá, Sofie Podlipská, Eliška Krásnohorská, Jakub Arbes a další. Důvěrné seznámení s prostředím literárního salónu Dvorských vedlo mladičkou Gabrielu k prvním literárním pokusům. Po ukončení smíchovské dívčí školy se jedenáctiletá Gabriela přestěhovala ke svému strýci, cukrovarnickému chemikovi, do Hodonína. Kontrast mezi bohatým kulturním životem v Praze a maloměstským prostředím zčásti německého Hodonína jí způsobil velké rozčarování.

Tam se také později poznala s Janem Preissem, za kterého se jako osmnáctiletá provdala.

Z Hodonína se manželé odstěhovali do Preissova rodného domu ve Šternberku na Moravě.

Nějaký čas žila v Oslavanech a odtud podnikala cesty do Haliče a Ruska. Dva roky také bydlela poblíž Klagenfurtu na statku svého manžela, kde se zajímala o život korutanských Slovinců. V roce 1894 se zúčastnila sjezdu polských spisovatelů ve Lvově a o dva roky později cestovala do Moskvy a Nižního Novgorodu. Tuto cestu popsala v Obrázcích z ruské pouti. V roce 1898 se manželé Preissovi přestěhovali do Prahy, kde 3. února 1908 Preissová ovdověla. Vychovali spolu tři děti: syny Richarda (nar. 1882), Dimitrije (nar. 1889) a dceru Gabrielu (nar. 1892).

Roku 1908 se podruhé provdala za rakouského plukovníka Adolfa Halbaertha (nar. 1858) ze Štýrského Hradce, s nímž se odstěhovala do istrijské Puly a podnikala odtud výlety do Itálie a Francie. Od roku 1910 byli manželé Halbaerthovi policejně hlášeni v Praze, spolu s dětmi z prvního manželství Dimitrijem (Demeter) a Gabrielou.

Za první světové války byl její manžel Adolf Halbaerth velitelem zajateckého tábora v Milovicích. Preissová byla obviněna z pobuřování, když se veřejně vyslovila k ubodání jednoho z ruských zajatců. Vyšetřování trvalo rok a manžel byl z trestu přeložen do Šamorínu.

Po první světové válce žila Preissová v Praze, na letní měsíce jezdila do Chlumu u Třeboně. Protože manžel Adolf Halbaerth byl rakouský občan, získala za protektorátu automaticky německé státní občanství. Vždycky se však považovala za českou spisovatelku, odmítala být zařazena mezi německé autorky a češství se nezpronevěřila. V roce 1944 naposledy navštívila Slovácko a svého syna Richarda Preisse, který žil ve Strážnici.

Zemřela v Praze po úrazu a neúspěšné operaci, čtyři dny po svých 84. narozeninách. Je pohřbena na vyšehradském hřbitově. (Její vnuk je historik umění Pavel Preiss.)

První povídku napsala ve čtrnácti letech. Její povídka *Gazdina roba* vyšla nejdříve v prvním čísle časopisu *OSVĚTA* 3. ledna 1889 a zaujala ředitele Národního divadla Františka Šubrtu, který autorku přesvědčil, aby povídku zdramatizovala. (Krátce před tím odmítl její hru *Ideál* z roku 1888).

Hra *Gazdina roba* se od povídky liší pouze v závěru, kdy na žádost ředitele Šubrtu hlavní postava Eva neskočí do Dunaje, ale vrátí se ke svému manželovi.

Doba pro uvedení byla příznivá, protože éru salonních, romantických a veseloherních her střídají sociální dramata zobrazující především českou a moravskou vesnici. Premiéra *Gazdiny roby* v ND se konala 7. listopadu 1889 a byla přijata s velkým ohlasem. První Evou byla hvězda ND Marie Bittnerová. (Pro rodící se realistickou kritiku nepůsobila coby venkovská krajčírka dost věrohodně, protože svá romantická hlediska nikdy nepřekonala.) Před tím hrála většinou exaltované městské ženy a hlavní rys těchto postav nalézala v milostné vášni.

Preissové druhá hra *Její pastorkyňa* už nebyla přijata s takovým ohlasem pro údajnou pochmurnost. Hra byla podrobena poměrně tvrdé kritice, Preissová se stáhla a její další hry se už nedočkaly profesionálního provedení. Preissová snad poprvé užila ve svých hrách nářečí, byť mírně stylizované. Faktem zůstává, že otevřela cestu nově vznikajícím sociálním dramatům s vesnickou tematikou prezentující různé varianty sedláka a selky, kteří jsou ochotni pro uchování a rozmnožování svého majetku obětovat sebe i své rodiny. Dramatické charaktery jsou v těchto hrách především produktem sociálního prostředí. Jeden z kritiků napsal, že „Preissová přispěla k dramtizaci hudebního folkloru“. České scény ovládla Maryša bratří Mrštíků a Jiráskova *Vojnarka*, ale *Gazdina roba* se stěhovala za moře. Bohatá Čechoameričanka Fůrstová se rozhodla, že založí v Chicagu české divadlo,

ovšem úroveň představení byla nevalná a proto pozvala z Čech divadelní společnost Františka Ludvíka. První představení byla právě Gazdina roba, se kterou objeli města New York, Baltimore, Pittsburgh, Cleveland, Detroit a turné zakončili v Chicagu, pozdějším stálém působišti (1893).

Preissově hry však z českých divadel nevymizely. Po Brnu uvedli Gazdinu robu v Plzni a o pár let později, konkrétně v roce 1915 kdy bylo v Kladně založeno divadlo tak první premiérou byla právě Gazdina roba.

Preissově hry se občas objevovaly i na ochotnických scénách.

Inscenování obou her Preissově omezil fakt, že dva významní čeští skladatelé J.B.Foerster a Leoš Janáček napsali na základě obou her opery Eva a Její Pastorkyňa.

Také za války si Gazdina roba našla cestu na česká jeviště. V roce 1942 uvedl Gazdinu robu v ostravském divadle režisér Jan Škoda. V roce 1943 ji režíroval v pražském divadle URÁNIE, kde se snažili uvádět hodnotné tituly s novým pohledem na realistické hry.

V současné době se Gazdina roba vrací na divadelní scény – rok 1981 Státní divadlo Brno, 1992 Divadlo na Vinohradech, 2007 Divadlo pod Palmovkou, 2009 Národní divadlo Brno, 2017 Slezské divadlo Opava.

Petr Kracik

ředitel a režisér Těšínského divadla

Kromě inscenací připravovaných pro svou bývalou domovskou scénu Divadlo pod Palmovkou v Praze spolupracoval s řadou předních českých a moravských divadel mj. s Divadlem na Vinohradech, Národním divadlem v Praze, Státní operou Praha, Hudebním divadlem Karlín, Městským divadlem Brno či Východočeským divadlem Pardubice.

Inscenoval dramata a tragédie (např. Lovecké scény z Dolního Bavorska, Tragický příběh Hamleta, dánského prince, Dům doni Bernardy, Vláda tmy, Pohled z mostu, Smutek sluší Elekře, Gazdina roba, Ať žije královna!, Rain Man, Svatá Jana, Valdštejn, Královna Kristina, Bouře, Jméno růže, Mefisto aj.), tragikomedie (např. Život je sen, Don Juan, Letní hosté, Ubohý vrah, Přelet nad kukaččím hnízdem, Kočka na rozpálené plechové střeše, Návrat do pekla, Drobečky z perníku aj.), komedie (Král Ubu, August August, august, Báječná neděle v parku Crève Coeur, To byla moje písnička aj.), básnická dramata (Peer Gynt, Utrpení mladého Werthera, Maškaráda, Cyrano z Bergeracu aj.), muzikály a hudební komedie (Nana, Cikáni jdou do nebe, Starci na chme-

lu aj.), operety (Země úsměvů, Netopýr, Hraběnka Marica aj.), opery (Jakobín, Čert a Káča) i inscenace spadající do oblasti „nepravidelné dramaturgie“ (Modlitba pro Kateřinu Horovitzovou).

Jeho uměleckou i lidskou osobitost zatím nejlépe vystihl dramaturg Divadla pod Palmovkou Ladislav Stýblo:

Petr Kracik je jedním z mála českých režisérů současnosti, kteří jsou ve svém uměleckém úsilí a směřování vzácně kompaktní a přitom dovedou tvořit v téměř kompletní žánrové i druhové šíři. Jeho hlavním a celoživotním praktickým i teoretickým zájmem je inscenování divadelního představení jako fyzického i metafyzického prostoru, ve kterém se může člověk v hledišti setkávat s člověkem na jevišti: Kracik dokazuje, že těch nejskrytějších a nejobtížněji postižitelných hnutí lidské mysli i jemných záchvěvů duše se lze nejlépe a nejúčinněji dotknout prostřednictvím silného příběhu vyprávěného prostým divadelním jazykem.

Zvláštní pozornost si zaslouží také skutečnost, že Kracikovy inscenace jsou režijně pečlivě prokomponované a umělecky náročné a přitom nejsou a nikdy nebyly elitářské: režisér Kracik vždy myslí na diváka, kterého se snaží respektovat takového, jaký skutečně je, vzdělaný i nevzdělaný, citlivý i citově okoralý, divadelně vyzrálý i zcela divadelně nezkušený. Pro Kracikovo pojetí divadla jsou bytostně cizí jakékoliv náhražky a banální, laciná řešení, nechce opisovat skutečnost „nadreálnými“ metaforickými obrazy a samolibými inscenačními konstrukcemi, byť mohou být silné a snad i burcující. Jeho divadlo chce být pravdivé a konkrétní, byť by to mělo být pro diváka bolestivé či nějak „nepopulární“. Touží ve zkratce ukazovat lidské jednání a charakterly jako svého druhu lék na nemoci současné společnosti, pro příklad i jako varování.

Síla Kracikových režii tkví v úsilí přesně a podrobně na základě divadelního textu přesvědčivým režijním gestem postihnout charaktery jednajících postav a najít pro ně do detailu přesný, logický, srozumitelný a umělecky i „životně“ odpovídající výraz a nejúčinnější režijní aranžmá. Kracikův režijní přístup lze proto považovat v jistém smyslu za realistický, přičemž slovo „realistický“ bývá méně zdatnými kritiky vnímáno jako slovo označující bigotní konzervativnost, ba dokonce nemodernost.

Kracikův inscenační styl je však realismem zvláštního a nepřiliš běžného typu – i když vědomě navazuje na divadelní tradici, jak se v našich zemích vyvinula během mnohasetletého vývoje a nechce ji ponižovat, zsměšňovat a bořit, intenzivně komunikuje s nejmodernějšími divadelními proudy a tendencemi. Právě kombinace divadelní tradice a moderních divadelních postupů, které co do koncepční promyšlenosti, stylové čistoty, emotivní intenzity, analytické podrobnosti a důkladnosti, řemeslné poctivosti, intenzity a naléhavosti jen stěží dnes snese v našich zemích srovnání, je největší předností Kracikovy režijní tvorby. Tento přístup je nepochybně jednou z nejobtížnějších a nejnáročnějších cest, jakou se může divadelní režisér vydat.

Dalibor Štrunc

(13. 6. 1966), rodák z Rožnova pod Radhoštěm je cimbalista, aranžér, skladatel, pedagog, hudební producent a vydavatel.

Hru na cimbál vystudoval na brněnské konzervatoři a tam také od roku 2000 stejný obor i vyučuje. Svou profesionální dráhu začínal jako sólista Československého státního souboru písní a tanců, později Českého uměleckého souboru. Během svého pražského angažmá (1988–1992) se věnoval nejen interpretaci lidové, ale i vážné hudby (symfonický orchestr FOK, Pražští madrigalisté) a též pravidelně nahrává filmovou a televizní hudbu s Filmovým symfonickým orchestrem. Nahrávání této hudby se věnuje během celé své umělecké praxe a jeho cimbál zní v několika desítkách zahraničních i českých filmů a inscenací.

S orchestrem FISYO a se známou francouzskou šansoniérkou Véronique Sanson vystupoval v letech 1989–1991 v zahraničí. V roce 1992 přešel do Brna na místo prvního cimbaly Brněnského rozhlasového orchestru lidových nástrojů, odkud po restrukturalizaci Českého rozhlasu přešel do svobodného povolání. V něm kombinoval – vedle průběžných hostování – angažmá v několika souborech současně: v Javorech Hany a Petra Ulrychových, v BROLNu a Cimbál Classiku. Posledně jmenovaná skupina je přitom jeho profilovým souborem, v němž se uplatňuje nejen jako interpret, ale také jako většinový autor hudby i textů. Pro soubor vytvořil a nahrál s ním deset žánrově pestrých kompaktních disků. Zajímavým interpretačním počinem bylo vedle spolupráce

s řadou špičkových těles (mj. Filharmonie Brno Südwestdeutsche Philharmonie Konstanz, Staatsoperette Dresden) album Prameny (2000), jež představuje cimbál v netradičních sólových polohách. V roli skladatele i pedagoga zároveň, je jeho dosavadním vrcholem vytvoření CD „Malované na cimbál“ (2016), které je ojedinělým uceleným počinem v oblasti koncertní cimbálové hry na Moravě. Jeho studentky zde doprovází Moravský komorní orchestr. V letech 2002–2006 Dalibor Štrunc připravoval a uváděl pro ČR 2 Praha pořad Samomluvy s hudbou. Společně s Javory se hráčsky podílel na několika inscenacích Městského divadla v Brně (Radúz a Mahulena, Koločava, Máj, Markéta Lazarová a Divá Bára).

V tomto divadle se také setkal s režisérem Petrem Kracikem, s nímž spolupracoval jako autor a aranžér scénické hudby k muzikálové baladě Cikáni jdou do nebe (2006), dále pak

Gazdina roba (2007), Ať žije královna! (2007) v Divadle pod Palmovkou a Jitřní paní (2008) ve Východočeském divadle Pardubice. V roce 2009 vytvořil hudbu k úspěšnému vánočnímu představení režiséra Zbyňka Srby „Betlém“ v Městském divadle v Brně a tam také v roce 2011 zkomponoval hudbu k divadelní adaptaci románu Umberta Eca Jméno růže.

Jako interpret je výrazným a osobitým představitelem moravské cimbalové tradice a už na první poslech se odlišuje od dalších středo a východoevropských cimbalistů. Jeho prokázaná hráčská zdatnost inspirovala i několik současných skladatelů vážné hudby, kteří mu věnovali některá svá díla. Jako cimbalista se podílel na vzniku více než šedesáti hudebních nosičů nejrůznějších souborů napříč žánry.

Kromě interpretačních, pedagogických a skladatelských aktivit se věnuje i práci producentské a vydavatelské, kde jeho zájem směřuje do oblasti nekomerční, především vážné hudby.

Slovo autora hudby...

Stěžejním a zároveň výchozím bodem při tvorbě hudební složky k inscenaci *Gazdina roba* byl pro mě výběr lidových textů. Textů, které jsem vybíral nikoli podle jakéhosi folklórně regionálního klíče, ale spíše instinktivně podle situací a dojmů, které ve mně zanechala četba hry Gabriely Preissové.

Velká láska, její vrtkavost a nestálost, sociální a duchovní rozdíly, závist, pýcha, radost, beznaděj i pomíjivost lidského života, to všechno jsou témata, která se rovnoměrně prolínají nejenom dějem hry, ale samozřejmě i obsahem známé či méně známe lidové poezie. Shodou okolností se sešla nakonec drtivá většina textů ze dvou snad nejzemitějších a i po hudební stránce nejosobitějších oblastí Moravy – z moravských Kopanic a Horňácka.

Bylo tedy nasnadě, aby hudba a hudební úpravy vycházely v rámci možností z tradic těchto regionů. Základem je proto hudecká (vesnická smyčcová) muzika, jejíž instrumentář je zde rozšířen o cimbál, klarinet, tarogáto, hoboj a zobcové flétny. Jde samozřejmě o stylizovaný, potřebám divadla přizpůsobený folklór, který na mnoha místech přechází v autorské zpracování, či o citlivé zasažení melodií nových – autorských. Snaha o tradiční vyjádření je především ve scénách, které se silně pojí s lidovou zábavou a lidovými zvyky.

Bonusem a příjemným potěšením bylo pak pro mě poznání, že soubor Těšínského divadla je nadprůměrně hudebně vybavený, a zejména jeho sborové zpěvy v sobě mají energii, hloubku a sílu rovnající se pravdivému, autentickému projevu zpěváků a souborů z daných lokalit, kde je zpívání stále ještě živé.

Hudbu k představení Gazdina roba nahrál

Cimbal Classic

Kateřina Štruncová housle, zobcová flétna

Jiří Čihák housle

Markéta Štruncová j.h. housle

Kateřina Kovaříková viola

Dalibor Štrunc cimbál

Rastislav Kozoň hoboje, soprán saxofon, zobcové flétny

Petr Surý kontrabas

Michal Zpěvák j.h. klarinet, tarogáto

Jakub Šimáně kontrabas

Cimbal Classic je brněnská nadžánrová kapela Kateřiny a Dalibora Štruncových (mj. houslistky a cimbalisty skupiny Javory sourozenců Ulrychových), která patří už více než pětadvacet let mezi stálice a nejosobitější uskupení české folkové a alternativní hudební scény. Vznikla v roce 1992 při příležitosti prvního ročníku multižánrového festivalu Okolo Třeboně. Volné sdružení muzikantů (spolužáků z brněnské konzervatoře) se představilo nejen transkripce renesanční a barokní hudby, ale i netradičními úpravami lidových písní. Zásadním impulzem, díky kterému nezůstalo pouze u jednoho provedení, bylo společné vystoupení s písničkářem Vlastou Redlem. Od té doby se Cimbal Classic díky své originalitě a muzikantské univerzálnosti stává vítaným zpestřením většiny prestižních folkových akcí v České republice a spolupracuje i s dalšími předními písničkáři, interprety a skupinami. Kromě klasických koncertů se soubor pravidelně věnuje natáčení scénické divadelní a televizní hudby.

Slovníček nářečních výrazů

babulky běžný, lichotivý název pro housata

bar, bār třeba, alespoň

bosorka čarodějnice

ciferňa parádnice

drkotnica klepna, výřečná žena

d'ach ďas, čert

gazda hospodář

gazdina hospodyně

háby šaty, obyčejně starší

hůra půda

jaše dělat si z někoho blázna, mluvit hlouposti

jedovat se zlobit se, vztekat se

korhel pijan, ožrala

košířek (též kosárek) dlouhé kohoutí peří používané jako ozdoba klobouku svobodných chlapců

legátka židle

muškovatý pihovatý

oslopát se nezřízeně se opít

pochabý hloupý, bláznivý

pravotár advokát

rozglábnút sa rozkřiknout se, otevřít si hubu

stryňka původně teta z otcovy strany, dnes častěji ve významu každá starší vesnická žena, podobně jako česká tetka nebo kmotra

tovarech nádenická práce, hlavně v zemědělství, letní výpomoc při žních

ulíhnút sa uchýlit se, skrýt se

zabárka záminka

začeřit vysmát se, špičkovat

PRÁVA K PROVOZOVÁNÍ TOHOTO DÍLA ZASTUPUJE DIVADELNÍ, LITERÁRNÍ, AUDIOVIZUÁLNÍ
AGENTURA **DILIA PRAHA**

VEDOUcí OBCHODNÍHO ODDĚLENÍ **DAGMAR PAVLÍKOVÁ** • VEDOUcí DEKORAČNÍ DÍLNY **KRISTINA LIBOSKOVÁ** • VEDOUcí KREJČOVNY **KARIN SZOSTOKOVÁ** • VEDOUcí VLÁSENKÁRNY **ŠÁRKA SZELIGOVÁ** • JEVIŠTNÍ MISTR **ROMAN SEKULA** • VEDOUcí ZVUKU A OSVĚTLENÍ **VLADIMÍR RYBÁŘ** • VEDOUcí ÚSEKU REKVIZIT **JOSEF KUREK** • REKVIZITY **JARMILA GOMBOŠOVÁ** • VLÁSENKY **PAVLA CWIERTKOVÁ** • GARDEROBA **JANA ČERNÁ, IVANA KOLONDROVÁ** • SVĚTLA **CZESŁAW CZAKOJ, ROBERT KURKIEWICZ** • ZVUK **RICHARD DAMEK, MICHAL MALINIÁK** • JEVIŠTNÍ TECHNIKA **JIŘÍ PONČA, ALFRĚD BENEK, JINDŘICH TESARCYK, JIŘÍ GEBHART, ROMAN SZAROWSKI**
REDAKCE PROGRAMU **IVAN MISAŘ** • JAZYKOVÁ KOREKTURA **MARTINA BOJDOVÁ** • FOTO **KARIN DZIADKOVÁ** • DESIGN **MARIAN SIEDLACZEK** • TISK **PROPRINT, S. R. O. ČESKÝ TĚŠÍN**
PROGRAM VYDALO **TĚŠÍNSKÉ DIVADLO ČESKÝ TĚŠÍN, PŘÍSPĚVKOVÁ ORGANIZACE** • ZŘIZOVATEL
– MORAVSKOSLEZSKÝ KRAJ • OSTRAVSKÁ 67 • 737 35 ČESKÝ TĚŠÍN • TEL. 558 746 022-23
INFO@TDIVADLO.CZ • WWW.TDIVADLO.CZ

